

PRVI ZNANILCI POMLADI

69.   Mali zvonček
(M. Voglar)   Mira Voglar

66.   Trobentica in zvonček
(J. Bitenc)   Janez Bitenc

ZAKAJ JE SNEG BEL?

Nekoč si je sneg začel barvo. Postalo mu je hudo, ker je videl vsepovsod polno pisanih barv: rumeno, vijolično, rdečo, zeleno, belo; le sneg je bil brez barve. Odločil se je, da pošče mati naravo.

Ko jo najde jo vpraša: »Mati narava, prosim, daj še meni malo barve, brez nje sem tako pust in žalosten!« Naravi se sneg zamislil in mu reče: »Pojdi na travnik k cvetlicam in jih prosim za barvo, ki ti je najljubši.«

Sneg je hodil in našel travo:

Počepnil je k njej in jo prosil: »Trava, prosim, daj mi malo tvoje zelene barve.«
 »Kaj pa misliš,« je rekla trava, »svojo barvo imam samo zase.«
 Žalosten je odšel sneg naprej. Pod grmom pa so se hihitale rumene trobentice.

Počepnil je k njim in jih prosil: »Trobentice rumene, ali mi daste malo svoje barve?«
 »Kaj pa misliš sneg,« so rekly trobentice, »svojo barvo imamo samo zase.«

Sneg se je odpravil dalje. Na poti je srečal drobne cvetlice.

»Kdo ste?« je vprašal sneg.
 »Mi smo drobne vijolice in kdo si ti?« so jo vprašale vijolice.
 »Jaz sem sneg, rad bi malo vaše vijolične barve.«
 »Kaj pa misliš sneg, svojo barvo imamo samo zase,« so rekly vijolice.

Sneg je rdečel dostal žalosten in odšel naprej kakor barvo. Na vrhu od hri je zagledal veliko rdečih tulpanov.

»Kdo ste vi cvetlice, ki imate tako lepo rdečo barvo?«
 »Mi smo rdeči tulpani, kaj pa ti rad?«
 »Jaz bi malo vaše lepe rdeče barve,« je rekel sneg.
 »Kaj pa misliš sneg, svojo barvo imamo samo zase,« so rekly tulpani.

Tako je bil sneg še vedno brez barve. Hodil je od cvetlice do cvetlice in vse so mu enako odgovorile. Postajal je vedno bolj žalosten in naenkrat zapokal.

Odprl se je drobni ptici: »Kaj pa jideš sneg?« Bila so sovopci.
 »Kaj nebi jekal, vse cvetlice sem prosil za barvo, pa mi je nobena ne da. Brez barve sem tako pust in grd,« je rekel sneg.

Zvončki so začeli: »Mi ti jo damo koskor hoče!«

Tako je sneg dobil barvo, od tedaj je bel.

Ker si bila tako prijama, da si mi dala svojo barvo,« je rekel sneg, »boš ti pivra različica, ki bo vsako leto prikaže spomin mnogim snegom in mimovrstim se boji zvonček!«

OD YAKARAT ZVONČKI LAHKO CVETILO VLADI, KO JE NA TRAVNIKU ŠE SNEG.

In če zlate dobro pogledat ta mlado, lahko viditi, da na njem - BUDICH se danes murglja nekaj bele barvo!

Tudi v našo igralnico je s prvimi toplimi žarki pokukala pomlad. Spoznali smo pomladno pravljico *Zakaj je sneg bel?* In ugotovili, da je sneg dobil svojo belo barvo po zvončku, ki je prva rožica, ki spomladi pokuka na plan. Utrjevali smo pesmici *Mali zvonček* ter *Trobentica in zvonček* z malim ritmičnimi instrumenti. Zvončke so otroci likovno upodobili: z gobico in belo tempera barvo so odtisnili cvet, s prsti pa so z zeleno prstno barvo naslikali zelene liste. Prijetno vreme nas je priklicalo tudi v gozd, kjer smo našli in nabrali košarice. Pot pa nas skoraj vsakodnevno ponese do lovskega doma, kjer izkoristimo prijetno s koristnim. Kaj je lepšega kot biti obdan z naravo, jo opazovati in se gibati v njej. Tukaj lahko rajamo, se igramo gibalne igre, lovimo, oponašamo živali, raziskujemo žuželke, ki plezajo po tleh, opazujemo cvetlice, ki rastejo na travi ter spremljamo drevesa, kako se skozi letne čase spreminjajo njihove krošnje...

Prepevanje pomladnih pesmic z malimi ritmičnimi instrumenti.

Slikanje zvončkov.

Prvi znanilci pomladi izpod naših prstov.

Nabiranje košaric v gozdu.

Opazovanje in raziskovanje žuželk.

Pozdrav soncu.

Gibalne in rajalne igre.

Zelo radi tudi zaplešemo.